

Provincie Utrecht
Postbus 80300
3508 TH UTRECHT

Papekop, 7 februari 2025

Betreft: Zienswijze op project “Windenergie in de gemeenten Montfoort/Oudewater”

Geachte heer en/of mevrouw,

Laat ik om te beginnen voorop stellen dat ik een voorstander ben van de energietransitie in Nederland. Ons huis is dan ook voorzien van zonnepanelen en recent opnieuw geïsoleerd. Ik leef zo energiebewust mogelijk. Dat neemt niet weg dat ik fundamentele bezwaren heb tegen de aanleg van een park met industriële windturbines met een hoogte van 240-260 meter op korte afstand (minder dan 500 meter) van onze woning. Een besluit daartoe kondigde u – de provincie Utrecht – aan in uw brief van 16 januari 2025 over Windenergie in de gemeenten Montfoort/Oudewater.

Tegen de provinciale plannen zoals die nu voorliggen maak ik om de volgende redenen bezwaar.

Allereerst wordt in de plannen geen rekening gehouden met de gezondheidsrisico's die verbonden zijn aan de bouw van zulke zware en hoge windturbines in de directe omgeving van woningen. Windturbines veroorzaken geluidsoverlast, trillingen en slagschaduw. De geluidsoverlast van windturbines kan slaapproblemen bij omwonenden opleveren met gezondheidsschade tot gevolg. Omdat de oude regels uit 2009 over veilige afstand tussen windturbines en woningen niet meer toereikend waren (de turbines worden steeds hoger en krachtiger) heeft de Raad van State in 2021 besloten deze oude landelijke normen buiten werking te stellen. Nieuw onderzoek door het RIVM is gaande over de voor de gezondheid veilige afstand tussen windturbines en woningen. Daarop vooruitlopend is nu in de landelijke politiek een discussie gaande over die afstand. Uit dat Kamerdebat blijkt dat de volksgezondheid geen doorslaggevend argument is voor minister Sophie Hermans (zie het Kamerdebat van 29-1-2024 en 6-2-2025). Zij stelde zelfs dat “als de afstand groter wordt dan twee maal de tiphoogte we nergens meer kunnen bouwen”. De Provinciale Staten van Utrecht maken het nog bonter gezien hun voorstellen om ca. 250 meter hoge windturbines te bouwen binnen 500 meter van woningen. Net als voor Hermans gaat bij de Staten van Utrecht de energietransitie blijkbaar boven de gezondheid van de bewoners in de omgeving van de turbines. Ik vind dat letterlijk onbestaanbaar en blijk gevend van minachting voor een deel van de inwoners van deze provincie. Het argument dat je als individu wat moet opofferen voor het algemeen belang begrijp en onderschrijf ik. Maar dat gaat niet zover dat ik zelfs mijn gezondheid daarvoor wil opofferen. Is dit niet faliekant in strijd met de zorgplicht die ook de provinciale overheid tegenover haar inwoners heeft? Waarom wacht het provinciaal bestuur niet de uitkomsten af van het RIVM-onderzoek die eind 2026 worden verwacht en neemt dan een besluit waarin het gezondheidsargument wel op deugdelijke wijze wordt meegewogen?

Een tweede reden waarom ik bezwaar maak tegen de bouw van een windturbinepark in Papekop is de aantasting van het landschap. Papekop (de naam zegt het al) kent een middeleeuws slagenlandschap, de kracht en pracht van het Groene Hart. De Provincie Utrecht merkte dit in 2005 nog aan als een Nationaal Landschap. Bovendien ligt op spuuigafstand het Landgoed Linschoten, met

natuurgebied de Schrale. Weide en landgoed zijn de woonplaats van duizenden weidevogels en het recreatiegebied van duizenden dorpe- en stedelingen. Ook dat telt blijkbaar niet.

De wijze waarop dit plan tot stand is gekomen is bepaald ondemocratisch te noemen, een derde reden waarom ik bezwaar maak tegen dit plan. Al vier jaar lang zijn wij in overleg met de gemeente Oudewater die afkoerste op een zonnepark op de plaats waar nu de turbines zijn geprojecteerd. Tegen dat plan was nauwelijks bezwaar en het zou de door de provincie gevraagde hoeveelheid schone energie opleveren. Waarom de provincie een streep door dit plan heeft getrokken is niet duidelijk. Blijkbaar had de wethouder van de gemeente Oudewater al een vergunning voor het zonnepark moeten verstrekken, maar de wethouder wist van niets. Is er een betere manier om nog meer afstand te creëren tussen stad en platteland, tussen overheid en burgers?

Tot slot een financieel argument. De bouw van windturbines leidt tot een waardedaling van de woningen in de omgeving daarvan. Hoe en door wie wordt de waardedaling vastgesteld? Compenseert de provincie de waardedaling? Heeft de provincie eventueel een uitkoopregeling? En wat gebeurt er als de turbines toch worden gebouwd en achteraf blijkt dat ze volgens de nieuwe rijksnormen te dicht op de woningen staan? Worden dan de turbines of de huizen afgebroken?

Op basis van bovenstaande argumenten maak ik bezwaar tegen het project “Windenergie in de gemeenten Montfoort/Oudewater”. Mijn voorstel zou zijn dat de provincie eerst de uitkomsten van het RIVM-onderzoek afwacht en dan een beter onderbouwd besluit over de plaatsing van windturbines in de provincie neemt, dan wel, als er voor 2030 zaken moeten zijn gedaan, terugvalt op de zonnepark-optie bij Papekop.

Ik wil daarnaast mijn rechten voorbehouden om mijn bezwaren in de toekomst, indien nodig, aan te passen.

Ik wil graag op de hoogte gehouden worden van de verdere procedure.

Uw schriftelijke reactie, inclusief de beantwoording op mijn vermelde vragen, zie ik graag tegemoet.

Met vriendelijke groet,

A black rectangular redaction box covering the signature of the sender.